

HÖGERPARTIET INFÖR VALET

MAN HAR i högerpartiets valuppläggning inför höstens kommunalval velat spåra något av en ny politisk giv. Det finns t. o. m. de som menar, att det fempunktsprogram — Europafrågan, Försvarsfrågan, Skattefrågan, Skolfrågan och Näringslivets produktionsvillkor — som högerpartiet lagt fram även innehållsmässigt starkt skiljer sig från 1950-talets högerpolitik. Det nya i årets valuppläggning är möjligen en breddning av de politiska frågeställningarna på samma gång som uttryckssättet — sättet att presentera politiken — förnyats. Nytt är också det dominanta inslag som Europamarknadsfrågan kommit att inta. Härigenom har den aktuella högerpolitiken fått en inriktning som klart skiljer sig från den konventionella. Detta förhållande framträder måhända som en allt skarpare kontrast till »det gängse» med hänsyn till att det i år trots allt är kommunalval. Kommunalpolitiken har i den rikspolitiska uppläggningsen fått maka sig åt sidan främst med hänsyn till att högerpartiet — och partierna över lag — inte kan gå ikring Europafrågan och de konsekvenser som den för med sig, icke blott för samhället i stort, utan även för den mängd små

inrikespolitiska frågor som vi ständigt ställs inför.

Europafrågan är inget nytt för högerpartiet. Redan i det program som gjordes 1956, fanns Europafrågan med som en av de främsta punkterna. Att högerpartiet, som av hävd framstått som ett nationellt parti, börjat engagera sig internationellt, kan självfallet inte ses som ett avhopp från den konservativa grundåskådningen. För modern konservatism har de internationella aspekterna kommit med som ett naturligt inslag i de programmatiska övervägandena.

I den praktiska högerpolitiken ses nämligen nu det internationella samarbetet som ett led i arbetet på att tillgodose nationens, familjens och individens anspråk på trygghet och framåtskridande. Ekonomiskt, kulturellt och politiskt samarbete över gränserna utgör i själva verket en förutsättning för att hemmet och familjen även i fortsättningen skall kunna utgöra samhällsbyggnadens hörnstenar. Högerpolitiken av i dag begränsas därför inte till en isolerad sockenpolitik, den ser även vid ett kommunalval längre — över kommungränserna och över statsgränserna.

Men det finns självfallet även

konventionella inslag i högerpartiets valprogram. Man fortsätter exempelvis att med eftertryck betona nödvändigheten av ett starkt försvar. Detta kan synas vara en ärftlig belastning, men med den stegvisa skärpningen av det utrikespolitiska läget med en fortsatt tyngdpunktsförskjutning av oroscentra till vår världsdel, borde betydelsen av ett starkt försvar vara onödig att betona. Så länge de pacifistiska inslagen hos socialdemokraterna och deras stödtrupper i centerpartiet finns kvar är det särskilt nödvändigt att hålla försvarsdebatten levande.

Välkända politiska ställningstaganden återfinnas även inom skattepolitikens område. Skattesänkningarnas centrala betydelse framträder särskilt klart mot bakgrunden av den våldsamma ökningen av statens utgifter under de senaste åren. Det har här varit fråga om en fördubbling av driftsutgifterna på 8 år. I högerpartiets sammanfattning av sina skattesänkingsförslag, framlagda i samband med finansministerns proposition om komplettering av riksstatsförslaget för budgetåret 1962/63, konstateras att den av regeringen förda politiken otvivelaktigt leder till

- a) ständigt ökade statsutgifter
- b) ständigt ökat behov av statsinkomster i form av högre skatter och högre avgifter
- c) ökade svårigheter att bibehålla ett fast penningvärde

d) framtida svårigheter att öka produktionen och därmed att bibehålla full sysselsättning.

Mot denna bakgrund bör högerpartiets framställningar om skattesänkningar nu och tidigare ses. En lindring av beskattningen är nödvändig för att våra möjligheter att bibehålla och öka levnadsstandarden skall kunna bestå, men den erfordras även för att skapa större självansvar och större möjlighet till valfrihet i konsumtionen. Kravet på lägre skatter är inte ett prerogativ för högerpartiet. Det är ett gemensamt intresse för alla borgerliga partier. Därför måste man se med tillfredsställelse att folkpartiet i år slutit upp kring högerpartiets krav på att vid utformningen av de framtida statliga skatterna skall det proportionella inkomstskiktet betydligt breddas och progressiviteten lindras. Först härigenom återvinner man balansen mellan arbetsvilja och skattesystem.

På samma sätt skulle en genomgång även av andra politiska frågor som i år varit och i valrörelsen kommer att dominera i högerpartiet visa att det finns ett grundläggande samband mellan högerpartiets politik av i dag och den politik som fördes under de framgångsrika åren på 1950-talet. Skillnaden mellan årets valprogram och 1950-talets ligger i att partiets socialkonservativa åskådning kommit till ett klarare uttryck.